

Arrest

nr. 143 485 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Dinga (district Gujrat, provincie Punjab). U bent drie jaar naar school gegaan. U werkte als verkoper. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. Sedert drie jaar heeft u geen contact meer met uw gezin in Pakistan.

In 2005 werd op een huwelijksfeest iemand uit uw regio vermoord. Na de moord was u toevallig op de plaats waar de feiten hadden plaatsgevonden. De familie van het slachtoffer, waarmee u eerder eens ruzie had gemaakt, zei dat u de moordenaar was hoewel u met die hele zaak niets te maken had. Omdat u de familie van het slachtoffer alsook een arrestatie door de Pakistaanse autoriteiten vreesde (er werd een fir opgemaakt), sloeg u op de vlucht. U leefde enkele jaren een verborgen bestaan in Azad Kashmir.

U verklaart dat u Pakistan in november 2007 verliet. U nam in Karachi een vliegtuig dat u naar Dubai bracht. Met een tweede vlucht geraakte u in Moskou. Via Oekraïne reisde u naar Roemenië. Op 4 juli 2008 werden uw vingerafdrukken genomen in Roemenië. U ging vervolgens nog naar Italië, Frankrijk en Luxemburg alvorens naar België te komen.

Op 8 september 2008 diende u een eerste asielaanvraag in. Omdat u niet kwam opdagen voor een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd uw asielaanvraag afgesloten met een beslissing "afstand".

Op 12 februari 2013 werd u aangehouden door de Belgische autoriteiten en overgebracht naar het Gesloten Centrum in Brugge. Na vier maanden werd u vrijgelaten.

Op 15 februari 2015 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd toen u zwartwerk aan het verrichten was. Omdat werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Op 18 februari 2015 verklaarde u naar Pakistan te willen terugkeren met de steun van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Op 23 februari 2015 keerde u op uw stappen terug en diende u alsnog een tweede asielaanvraag in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar men u verdenkt van betrokkenheid bij een moord. De autoriteiten zouden nog steeds naar u op zoek zijn. Ook de familie van het slachtoffer zou wraak willen nemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart en een first information report (fir) waarin u van de moord beschuldigd wordt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u al sedert 2008 in België verblijft maar dat u pas in 2015 melding maakt van uw problemen in Pakistan en de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept. U argumenteert dat u eerder vreesde te worden gerepatriëerd, wat allesbehalve een afdoende verklaring is, te meer uit uw verklaringen (CGVS, p.2,3) en uit het administratief dossier blijkt dat u in 2013 al gedurende vier maanden in het Centrum voor Illegalen in Brugge (CIB) zat en dat u, hoewel toen de nodige stappen werden gezet om u te repatriëren, ook dan geen melding van enige vervolgingsvrees maakte. Dat u op dat moment nog geen kennis had van de asielprocedure, zoals u beweert (CGVS, p.3) is niet geloofwaardig daar u al in 2008 een eerste keer asiel vroeg en twee dagen later, op 10 september 2008, een aanvraag tot regularisatie indiende (zie informatie in het administratief dossier). Dat u niet bekend was met de procedures, blijkt alleszins niet uit uw handelwijze. Ook in uw verschillende regularisatieaanvragen (10 september 2008 en 12 november 2014) werd nooit melding gemaakt van de vervolgingsfeiten die u heden aanhaalt. Verder kan nog worden opgemerkt dat u op 15 februari 2015 naar het CIM werd overgebracht maar dat u nog tot 23 februari 2015 talmde vooraleer u zich vluchteling verklaarde. Dergelijke vaststellingen ondergraven de ernst van uw beweerde vrees. Dat u zich op 18 februari 2015 nog akkoord verklaarde om vrijwillig naar Pakistan terug te keren, bevestigt overigens het zeer relatieve karakter van uw beweerde vrees. Dat u vele jaren lang wachtte alvorens een nood aan bescherming aan te halen ten aanzien van de Belgische autoriteiten roept zeer ernstige twijfels op bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Pakistan zou hebben gekend, bijzonder vaag zijn gebleken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

U verklaart dat er een ruzie was op een huwelijksfeest en dat dit de aanleiding van uw problemen was. U was niet op dit feest aanwezig. Een vete zou uit de hand gelopen zijn en uiteindelijk zou iemand zijn vermoord. Omdat u in de buurt was, zou u een kijkje zijn gaan nemen. De broer van het slachtoffer, met wie u eerder al ruzie had, herkende u en beschuldigde u onterecht van de moord. Vervolgens zou u gedurende lange tijd zijn ondergedoken. Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet op de hoogte bent van tal van evidente zaken die een verdachte in dergelijke zaak zou moeten weten. Zo is het zeer merkwaardig dat u de naam van het slachtoffer niet kent (CGVS, p.4). Als u werkelijk zou vrezen voor de wraak van de familie van deze vermoorde persoon, dan zou mogen worden verwacht dat u de identiteit van deze persoon kent. Als het CGVS u vraagt of het slachtoffer familie van het bruidspaar was, antwoordt u dat het "gewoon een kennis" was (CGVS, p.4). Even later beweert u dan weer dat het bruidspaar familie van de overledene was (CGVS, p.10). Over de echte moordenaar blijkt u ook niets te weten. U zegt dat u ook diens identiteit niet kent (CGVS, p.4). Nochtans mag worden verondersteld dat er tijdens het huwelijksfeest getuigen waren van de hoogoplopende ruzie en de moord die erop volgde (CGVS, p.4). U stelt dat u de moordenaar alleszins niet kende en dat u hem nooit heeft gezien (CGVS, p.9). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u nog zei dat u deze persoon een of twee keer gezien had (gehoorverslag DVZ, punt 5). Hiermee

geconfronteerd, wijzigt u uw verklaringen en zegt u: "Ik zag hem wel eens, maar weet niet wie hij is" (CGVS, p.9). U verklaart voorts dat een vijandschap aan de basis van de moord lag. Welke vete dit dan zou zijn geweest, kan u evenwel niet verduidelijken (CGVS, p.4). Verder geeft u aan dat niet alleen u maar ook anderen van deze moord worden verdacht. U verklaart echter dat u die mensen niet goed kent en dat u niet weet van waar ze zijn (CGVS, p.5). U stelt ook niet te weten wie volgens de politie nog betrokken zou zijn bij deze misdaad (CGVS, p.6). Of er in deze zaak ooit personen zouden zijn gearresteerd, is u eveneens geheel onbekend (CGVS, p.5). Dit alles is zeer opmerkelijk. Het is niet aannemelijk dat u, overigens tien jaar na de feiten, geen weet heeft van dergelijke elementen waarvan u logischerwijze op de hoogte zou moeten zijn.

Verder kan nog worden gewezen op uw merkwaardige handelwijze. U stelt dat u niets met deze hele zaak te maken had en dat u pas na de moord op de plek des onheils aankwam. Dat u niet de dader was, zal bijgevolg ook de aanwezigen op het feest duidelijk zijn geweest. Dat u desondanks direct zou zijn gevlucht, gedurende twee jaar in een u onbekende regio (Azad Kashmir) zou zijn ondergedoken en vervolgens ook uw vrouw, kinderen en uw hele bestaan zou hebben achtergelaten, komt dan ook bevreemdend over. Als u gevraagd wordt waarom u geen poging ondernam om uw onschuld te bewijzen, stelt u louter: "Hoe kan ik dat doen? Ze zouden het niet toelaten." Als u voorts gevraagd wordt waarom u geen advocaat onder de arm nam, stelt u dat u niet rijk was (CGVS, p.7), wat opnieuw niet kan overtuigen als verklaring daar u wel een smokkelaar kon betalen die uw vertrek uit Pakistan diende te regelen. Ook de beweegredenen van de familie van het slachtoffer komen allerm minst geloofwaardig over. Als u gevraagd wordt waarom u eerder ruzie had met deze mensen, stelt u dat de broers meisjes hadden lastig gevallen en dat jullie vervolgens zouden hebben gevochten (CGVS, p.6). Dat deze familie u daarom een moord in de schoenen zou willen schuiven, lijkt evenwel een brug te ver. Voorts kan nog worden gewezen op een andere merkwaardige verklaring. U stelt dat de familie van het slachtoffer u viseerde en wilde doden. Desondanks zouden deze mensen, die dichtbij uw familie zouden wonen, in de vele jaren die volgden nooit bij uw familie zijn langsgesgaan om even naar u te informeren (CGVS, p.9). Ook dit is weinig plausibel.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. De kopie van uw identiteitskaart levert hoogstens een bewijs voor uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De kopie van de fir kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Overigens geeft u zelf aan dat in dit document uw naam foutief wordt weergegeven (M. Z. (...) in plaats van A. Z. (...)). Dit toont eveneens aan dat aan dit stuk geen waarde kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst, wat de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten ondermijnt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaats vindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, d.d. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico

lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48,1, 2 en 3” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij al sedert 2008 in België verblijft maar dat zij pas in 2015 melding maakt van haar problemen in Pakistan en de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, voert verzoekende partij aan dat zij pas in 2015 in kennis werd gesteld van het feit dat men haar opspoorde. Verzoekende partij kon deze feiten dan ook niet eerder aanhalen.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 maart 2015 blijkt dat verzoekende partij reeds van voor haar vlucht uit Pakistan ervan op de hoogte was dat zij beschuldigd werd van de moord op het huwelijksfeest en sindsdien vreesde voor de familie van het slachtoffer en de politie en dat zij, toen zij bij haar aankomst op het huwelijksfeest beschuldigd werd van de moord, onmiddellijk gevlucht was en gedurende twee jaar ondergedoken leefde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d.

12/03/2015, p. 4-5, 9). De bewering dat zij deze feiten, die plaatsvonden in 2005, niet eerder kon aanhalen, valt dan ook geenszins ernstig te nemen.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte is van tal van evidente zaken die een verdachte in dergelijke zaak zou moeten weten, oppert verzoekende partij dat het evident is dat zij de naam van het slachtoffer niet kent daar zij niet uitgenodigd was op het huwelijksfeest en zij daar bij toeval passeerde toen de moord plaatsgreep. Evenmin kende verzoekende partij de moordenaar.

2.2.4.2. De Raad onderstreept vooreerst dat door verzoekende partij erg incoherente verklaringen werden afgelegd omtrent de identiteit van het slachtoffer en van de dader. Aangaande het slachtoffer stelt verzoekende partij aanvankelijk wanneer haar gevraagd wordt of het slachtoffer familie van het bruidspaar was dat het “gewoon een kennis” was, om later dan weer te beweren dat het bruidspaar familie van de overledene was. Wat betreft de moordenaar stelde verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij hem niet kende en hem nog nooit heeft gezien, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans beweerde dat zij deze persoon een of twee keer gezien had. Dergelijke incoherente verklaringen in verband met het slachtoffer en de dader van de moord, doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij. Verder kan *in casu* van verzoekende partij, indien zij werkelijk zou vrezen voor de wraak van de familie van de vermoorde persoon, verwacht worden dat zij de naam van deze persoon zou kennen. Het loutere gegeven dat zij niet uitgenodigd was op het huwelijksfeest en daar bij toeval passeerde, neemt niet weg dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij niettemin deze familie, die dicht bij haar familie zou wonen en waarmee zij reeds eerder ruzie had, kende (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2015, p. 3, 6-7). Dat zij, *anno* 2015, de naam van het slachtoffer van de moord waarvan zij beschuldigd wordt niet eens kent, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Ten slotte is de Raad van oordeel dat de loutere herhaling door verzoekende partij dat zij de moordenaar niet kent niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij over de echte moordenaar niets blijkt te weten en diens identiteit niet kent, gezien nochtans verondersteld mag worden dat er tijdens het huwelijksfeest getuigen waren van de hoogoplopende ruzie en de moord die erop volgde, te weerleggen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij een *first information report (fir)* heeft neergelegd. Volgens verzoekende partij betreft het gegeven dat haar naam verkeerd geschreven werd op de door haar aangebrachte *fir* geen afdoende motief om met dit stuk geen rekening te houden. Evenmin houdt het feit dat er corruptie in Pakistan bestaat in dat deze *fir* een vals stuk zou zijn. Verwerende partij gaat uit van loutere veronderstellingen zonder enig begin van bewijs, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij in verband met de kopie van de *fir* op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Verder wordt de bewijswaarde van de *fir* nog ondermijnd door de vaststelling dat de naam van verzoekende partij foutief wordt weergegeven, meer bepaald wordt op de *fir* een andere voornaam vermeld (M. Z. in plaats van A. Z.). Bovendien is de bewijswaarde van dergelijk document hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 4).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij bij een terugkeer naar Pakistan het risico loopt om veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf wegens schending van de Pakistaanse immigratiewetgeving, wijst de Raad er evenwel op dat door verwerende partij in de bestreden beslissing desbetreffend het volgende wordt gemotiveerd: “Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar

Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van haar vrees om bij terugkeer naar Pakistan veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf wegens schending van de Pakistaanse immigratiewetgeving allesbehalve van aard is om desbetreffend motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij toont niet aan dat de mogelijke bestraffing voor het illegaal verlaten van haar land van herkomst disproportioneel zou zijn.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat de veiligheidssituatie in Pakistan “onstabiel” is, niet aantoonde dat er in de provincie Punjab in Pakistan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Pakistan – Actuele veiligheidssituatie” van 18 februari 2014 (administratief dossier, stuk 10, deel 1) blijkt dat, hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intentsiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. In de provincie Punjab is de veiligheidssituatie grotendeels stabiel gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld,

grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei. Voorts blijkt uit de *“COI Focus”* betreffende *“Pakistan – Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van 12 november 2014 (administratief dossier, stuk 10, deel 2) dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er derhalve geen gewag worden gemaakt van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekende partij toont niet met andersluidende informatie aan dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT